

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 37.288/3

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, derde kamer, op 28 mei 2004 door de Vlaamse minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen verzocht haar, binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot 28 juli 2004, van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "betreffende het gezondheidsinformatiesysteem", heeft, na de zaak te hebben onderzocht op de zittingen van 6 juli 2004, 12 juli 2004 en 15 juli 2004, op laatstvermelde datum het volgende advies gegeven:

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, heeft de afdeling wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de te vervullen vormvereisten.

Daarnaast bevat dit advies ook een aantal opmerkingen over andere punten. Daaruit mag echter niet worden afgeleid dat de afdeling wetgeving binnen de haar toegemeten termijn een exhaustief onderzoek van het ontwerp heeft kunnen verrichten.

*
* *

STREKKING VAN HET ONTWERP

2. Het voor advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt ertoe in de Vlaamse Gemeenschap een gezondheidsinformatiesysteem op te richten.

Hoofdstuk I bevat o.m. een bepaling die een aantal in het ontwerp gebruikte begrippen definieert (artikel 2).

Hoofdstuk II regelt de oprichting van het gezondheidsinformatiesysteem, de doelstellingen ervan en het toepassingsgebied. Het systeem bestaat uit twee luiken: het operationele informatiesysteem, dat betrekking heeft op de uitwisseling van gegevens tussen zorgverstrekkers, organisaties met terreinwerking en zgn. informatieknooppunten, met het oog op de verzekering van de continuïteit en de kwaliteit van de zorgverlening, en het epidemiologische informatiesysteem, dat de gegevensuitwisseling beoogt tussen een aantal actoren onderling en tussen die actoren en de administratie, met als doel de ondersteuning van het Vlaamse gezondheidsbeleid (artikelen 3 en 4 van het ontwerp). Het ontwerp bepaalt in welke mate de onderscheiden personen en instanties gehouden zijn tot deelname aan het ene of het andere informatiesysteem, of aan beide (artikel 5).

.../...

Hoofdstuk III bevat in de eerste plaats bepalingen i.v.m. de wijze waarop gegevens worden uitgewisseld in het kader van het operationele informatiesysteem. Aan de zorgverstrekkers en de organisaties met terreinwerking wordt de verplichting opgelegd om een "individueel gezondheidsdossier" over elke zorggebruiker bij te houden (artikel 6). Het ontwerp bepaalt o.m. de minimale inhoud van het individuele gezondheidsdossier (artikel 7). Een aantal dossiers die het voorwerp uitmaken van andere regelingen, zoals o.m. het medisch dossier van de ziekenhuizen en het algemeen medisch dossier van de huisartsen, worden gelijkgesteld met het individuele gezondheidsdossier (artikel 11). De gegevens van het individuele gezondheidsdossier vormen de basis van een "elektronische registratie", op een uniforme en gestandaardiseerde wijze (artikel 13). In die registratie wordt voor de identificatie van de zorggebruikers en van de zorgverstrekker of de organisatie met terreinwerking een zogenaamde "pseudo-identiteit" gehanteerd (artikel 14). Het ontwerp bepaalt voorts onder welke voorwaarden gegevens uit het individuele gezondheidsdossier of de (individuele) elektronische registratie aan andere zorgverstrekkers of organisaties met terreinwerking kunnen worden medegedeeld, al dan niet mits toestemming van de betrokkene. De Vlaamse regering wordt gemachtigd om toe te staan of op te leggen dat de gegevensuitwisseling via een zgn. "informatieknooppunt" gebeurt (artikelen 19 tot 22).

Hoofdstuk III bevat voorts bepalingen i.v.m. de werking van het epidemiologisch informatiesysteem. Dat systeem steunt op een "bronbestand", bestaande uit het geheel van de door een bepaalde zorgverstrekker of een bepaalde organisatie met terreinwerking geregistreerde gegevens, over alle betrokken zorggebruikers; ook hier worden de zorggebruikers en de zorgverstrekker of de organisatie met terreinwerking aangeduid met hun pseudo-identiteit (artikel 23). De bronbestanden moeten worden overgezonden aan een intermediaire organisatie ¹, die de pseudo-identiteit van de zorggebruikers versleutelt tot een cryptocode; hierdoor ontstaat het "intermediair bestand" (artikel 25). Dit laatste wordt doorgezonden aan de administratie bevoegd voor het gezondheidsbeleid; deze versleutelt de cryptocode tot een nieuwe cryptocode, waardoor het "eindbestand" ontstaat (artikelen 27 en 28). De administratie zendt aan de epidemiologische registers en de Logo's die erom verzoeken de gegevens uit het eindbestand over, die nodig zijn voor de uitvoering van hun opdrachten (artikel 29).

⁽¹⁾ De term is ontleend aan artikel 1, 6°, van het koninklijk besluit van 13 februari 2001 ter uitvoering van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens.

Ten slotte wordt in hoofdstuk III bepaald voor welke doeleinden, onder welke voorwaarden en desgevallend mits welke machtigingen de gegevens van het elektronisch informatiesysteem door elk van de betrokken actoren verder verwerkt mogen worden (artikelen 33 tot 39), en onder welke voorwaarden een cryptocode ontsleuteld kan worden tot een pseudo-identiteit (artikel 40).

Hoofdstuk IV bevat bepalingen i.v.m. de rechten van de betrokken zorggebruikers: het recht op kennisgeving van het feit dat een elektronische registratie wordt bijgehouden en van het feit dat de gegevens die daarin voorkomen kunnen worden aangewend in het kader van het operationele en het epidemiologische informatiesysteem (artikel 42), het inzagerecht (artikelen 43 tot 46), en het recht van verzet tegen de opname van bepaalde gegevens in de elektronische registratie of in het bronbestand (artikelen 47 en 48).

Hoofdstuk V voorziet in de mogelijkheid van erkenning en subsidiëring van informatieknooppunten, epidemiologische registers en intermediaire organisaties (artikelen 50 tot 54).

Hoofdstuk VI voorziet in de oprichting van een toezichtscommissie, bestaande deels uit leden van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, deels uit andere leden. Onverminderd de bevoegdheden van de genoemde Commissie, is de in het ontwerp bedoelde toezichtscommissie belast met een aantal opdrachten die vergelijkbaar zijn met die welke door de federale wetgever aan de Commissie zijn toegekend (artikelen 55 tot 69).

In hoofdstuk VII wordt vooreerst delegatie verleend aan de Vlaamse regering om de procedure te regelen inzake de erkenning en inzake de schorsing en de intrekking van de erkenning van informatieknooppunten, epidemiologische registers en intermediaire organisaties (artikel 70). Voorts bevat dit hoofdstuk een aantal bepalingen i.v.m. het toezicht op de erkende of gesubsidieerde instellingen (artikelen 71 tot 73).

Hoofdstuk VIII voorziet in administratieve sancties voor wie, alhoewel daartoe gehouden, niet overeenkomstig het ontworpen decreet deelneemt aan het gezondheidsinformatiesysteem (artikelen 74 tot 80). Het voorziet ook in strafsancities voor

wie bij de verwerking van gegevens de voorwaarden van het ontworpen decreet niet in acht neemt (artikelen 81 tot 84).

Hoofdstuk X ten slotte bevat een aantal slotbepalingen van uiteenlopende aard (artikelen 85 tot 90).

BEVOEGDHEID VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAP

3. De ontworpen regeling heeft betrekking op de uitwisseling en de verwerking van gegevens tussen verscheidene actoren op het domein van de gezondheidszorg.

3.1. Deze regeling kan worden ingepast in de bevoegdheden van de Vlaamse Gemeenschap inzake het gezondheidsbeleid (artikel 5, § 1, I, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen), voor zover daarbij geen aangelegenheden worden betreden waarvoor de federale overheid over een voorbehouden of residuaire bevoegdheid beschikt, zoals onder meer de organieke wetgeving, in de zin van artikel 5, § 1, I, 1°, a), van de bijzondere wet, de uitoefening van de geneeskunst, of de dringende geneeskundige hulpverlening.

Om uit te maken of het ontwerp niet treedt op een terrein waarvoor de federale overheid bevoegd is, dient uitgegaan te worden van het toepassingsgebied van de ontworpen regeling. In dit verband is vooral artikel 5 van het ontwerp van belang, dat bepaalt welke personen en instellingen gehouden zijn tot participatie in het operationele of het epidemiologische informatiesysteem.

3.2. Aan de basis zijn dat de zorgverstrekkers en de organisaties met terreinwerking, doch enkel "voor de activiteiten van zorgverlening waarvoor ze door de Vlaamse regering erkend zijn of op enerlei wijze door de Vlaamse regering gefinancierd worden en voor de activiteiten in het kader van een preventieprogramma" (zie artikel 5, § 1, 1° en 2°, en § 2, 1° en 2°). Uit die omschrijving blijkt dat de informatieverplichtingen bedoeld in het ontwerp enkel betrekking hebben op de zorgverstrekkers en de organisaties met terreinwerking, in zoverre die activiteiten uitoefenen waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is. In zoverre de bedoelde personen en instellingen activiteiten

.../...

uitoefenen die onder de bevoegdheid van de federale overheid vallen, geldt de ontworpen regeling niet. Daaruit volgt dat het ontwerp op dit punt binnen de grenzen van de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap blijft.

Een vraag zou kunnen rijzen i.v.m. artikel 11, §§ 3 en 4. Uit die bepalingen blijkt dat het medisch dossier van de ziekenhuizen en het algemeen medisch dossier van de huisartsen binnen het toepassingsgebied van de ontworpen regeling worden gebracht. Het gaat hier om dossiers die door de federale overheid geregeld worden. Op die dossiers is artikel 5 van het ontwerp echter onverkort van toepassing. Daaruit volgt dat het niet de bedoeling is om die dossiers in hun geheel aan de ontworpen regeling te onderwerpen. Zoals door de gemachtigde ambtenaar is bevestigd, worden enkel de gegevens die te maken hebben met de hiervóór genoemde activiteiten, vallend onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap, in het informatiesysteem betrokken. Dat die gegevens afkomstig zijn uit een federaal geregeld dossier, vormt te dezen vanuit bevoegdheidsrechtelijk oogpunt geen bezwaar.

3.3. Ook voor wat betreft de overige instellingen die aan het informatiesysteem moeten deelnemen (artikel 5, § 1, 3° en 4°, en § 2, 3° tot 7°), blijkt zowel uit de definities van de betrokken instellingen (artikel 2) als uit de aard van hun werkzaamheden dat de ontworpen regeling binnen de genoemde grenzen blijft, onder voorbehoud van wat hierna wordt opgemerkt i.v.m. de informatieknooppunten en de intermediaire organisaties.

Het voorbehoud ten aanzien van de informatieknooppunten en de intermediaire organisaties heeft te maken met het feit dat daartoe o.m. instellingen behoren die bepaalde taken i.v.m. de uitwisseling van gegevens of i.v.m. de verwerking van persoonsgegevens uitvoeren "krachtens een wet" (artikel 2, 9° en 10°). Met een dergelijke omschrijving wordt niet uitgesloten dat instellingen die de bedoelde taken uitvoeren, zulks uitsluitend doen in het kader van een aangelegenheid die behoort tot de bevoegdheid van de federale overheid. Het staat niet aan de Vlaamse Gemeenschap om dergelijke instellingen te betrekken bij het door haar opgezette informatiesysteem ².

⁽²⁾ De memorie van toelichting blijft vaag over de instellingen die in aanmerking komen om aangewezen te worden als informatieknooppunt of als intermediaire organisatie (zie de toelichting bij de artikelen 22 en 24).

3.4. Artikel 5, § 3, verleent aan de Vlaamse regering de mogelijkheid om de deelname aan het informatiesysteem uit te breiden tot "personen of organisaties die opdrachten uitvoeren, methodieken toepassen of diensten leveren ter invulling van het Vlaamse gezondheidsbeleid, (...) voor het geheel of een gedeelte van die activiteiten". Op dit punt blijft het ontwerp binnen de grenzen van de Vlaamse bevoegdheid, doordat er enkel sprake is van activiteiten die kaderen binnen de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap ³.

4. De ontworpen regeling heeft betrekking op bepaalde verwerkingen van persoonsgegevens. Aldus beoogt ze het kader te creëren waarin bepaalde inmengingen in het recht op eerbiediging van het privé-leven geoorloofd zijn.

Verder in dit advies zal nader ingegaan worden op de vraag in hoeverre de ontworpen regeling inhoudelijk verenigbaar is met het bedoelde grondrecht (zie opmerkingen 6 tot 11). Hier moet onderzocht worden in hoeverre het feit dat het ontwerp raakt aan de eerbiediging van dat grondrecht, gevolgen heeft voor de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap.

4.1. De bevoegdheidsregeling i.v.m. het recht op eerbiediging van het privé-leven zit vervat in artikel 22 van de Grondwet, dat luidt als volgt:

"Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht."

Overeenkomstig het tweede lid van die bepaling moeten de gemeenschappen, in de uitoefening van hun bevoegdheden, de eerbiediging van het privé-leven waarborgen. De decreetgever mag dus, zonder enige twijfel, maatregelen nemen die strekken tot de bescherming van het privé-leven.

⁽³⁾ Dit blijkt nog duidelijker uit de memorie van toelichting. Bij de bespreking van artikel 5, § 3, wordt uitdrukkelijk verwezen naar de aangelegenheden bedoeld in artikel 5, § 1, I, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

Het voorliggende ontwerp beoogt echter in de eerste plaats de gevallen en de voorwaarden te bepalen waarin het recht op eerbiediging van het privé-leven beperkt mag worden. Volgens een letterlijke lezing van het eerste lid van artikel 22 zou het uitsluitend aan de federale wetgever toekomen om zulke gevallen en voorwaarden te bepalen. Een dergelijke interpretatie zou echter absurd zijn, nu het bedoelde grondrecht op de meest verscheiden wijzen het voorwerp van een beperking kan zijn, op alle mogelijke domeinen van het overheidsoptreden, en de federale wetgever onmogelijk in een regeling voor al die mogelijke gevallen zou kunnen voorzien.

Met verwijzing naar een betoog van volksvertegenwoordiger Breyne tijdens de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet ⁴, komt J. SMETS tot de conclusie "dat de Grondwet de federale wetgever de bevoegdheid voorbehoudt om in het algemeen beperkingen aan te brengen op het privé- en gezinsleven, beperkingen die gelden in gelijk welke aangelegenheid (men denke bijvoorbeeld aan de wetgeving op de verwerking van persoonsgegevens), terwijl het aanbrengen van beperkingen op dat recht die kaderen binnen de regeling van een welbepaalde aangelegenheid, behoort aan de wetgever die bevoegd is voor het regelen van die aangelegenheid, zodat de Gemeenschappen en de Gewesten binnen het kader van de aangelegenheden die hen zijn toegewezen, specifieke beperkingen op het recht op privé- en gezinsleven kunnen aanbrengen, uiteraard binnen de door de internationaalrechtelijke bepalingen toegelaten grenzen" ⁵.

Die opvatting blijkt inmiddels te zijn bijgevalen door het Arbitragehof. In twee arresten van 30 april 2003 heeft het Hof inderdaad, i.v.m. de bevoegdheid van de gewestwetgevers, het volgende overwogen:

"Weliswaar vloeit uit artikel 22, eerste lid, van de Grondwet voort dat enkel de federale wetgever kan bepalen in welke gevallen en onder welke voorwaarden het recht op de eerbiediging van het privé-leven kan worden beperkt, maar die bevoegdheid kan redelijkerwijze slechts betrekking hebben op de algemene beperkingen van dat recht, die van toepassing zijn op gelijk welke aangelegenheid. Daarover anders oordelen zou

⁽⁴⁾ Uiteenzetting van de heer BREYNE, *Parl. Hand.*, Kamer, 1993-94, 19 januari 1994, 781.

⁽⁵⁾ J. SMETS, "Jeugdbeschermingsrecht", *A.P.R.*, Antwerpen, Kluwer, 1996, p. 67, nr. 132.

betekenen dat bepaalde bevoegdheden van de gemeenschappen en de gewesten zouden worden uitgehold. De omstandigheid dat een inmenging in het privé-leven en het gezinsleven het gevolg is van de regeling van een welbepaalde aan de decreetgever toegewezen aangelegenheid, doet geen afbreuk aan diens bevoegdheid" ⁶.

Dit betekent niet dat de decreetgever, in een aangelegenheid die tot zijn bevoegdheid behoort, vrij is om gelijk welke beperking op het recht op eerbiediging van het privé-leven in te voeren, mits hij zich zou gedragen naar de vereisten die terzake uit de Grondwet zelf en uit de internationaalrechtelijke regels voortvloeien. De bevoegdheid van de federale wetgever om, i.v.m. de beperking van het genoemde grondrecht, algemene regels vast te stellen, zou geen zin hebben, indien de gemeenschappen en de gewesten daarmee geen rekening zouden moeten houden ⁷. Naar analogie met wat wordt aangenomen i.v.m. de algemene regels die door de federale overheid worden vastgesteld in aangelegenheden die tot de residuaire bevoegdheid van die overheid behoren ⁸, moet integendeel geconcludeerd worden dat de gemeenschappen en de gewesten slechts bevoegd zijn om specifieke beperkingen van het recht op de eerbiediging van het privé-leven toe te staan en te regelen voor zover ze daarbij de federaal bepaalde basisnormen aanpassen of aanvullen, maar dat ze niet bevoegd zijn om die federale basisnormen aan te tasten. De gemeenschappen en de gewesten zijn m.a.w. wel bevoegd om in strengere voorwaarden dan de federale te voorzien, maar niet om het federale beschermingsniveau te verlagen ⁹.

⁽⁶⁾ Arbitragehof, 30 april 2003, nr. 50/2003, overw. B.8.10, en nr. 51/2003, overw. B.4.12.

⁽⁷⁾ De verplichting om met de door de federale overheid vastgestelde regels rekening te houden, geldt overigens ook voor besluiten, genomen krachtens de federale wet, althans indien die besluiten verenigbaar zijn met het legaliteitsbeginsel dat door artikel 22, eerste lid, van de Grondwet gehuldigd wordt.

⁽⁸⁾ Zie bijv., i.v.m. de bevoegdheid van de federale overheid om algemene brandveiligheidsnormen vast te stellen, bedoeld om toegepast te worden in alle gebouwen, ook die waarin activiteiten plaatsvinden die vallen onder de bevoegdheid van de gemeenschappen of de gewesten, Arbitragehof, 26 juni 1986, nr. 25, overw. 2.B.3; Arbitragehof, 15 oktober 1987, nr. 40, overw. 2.B.2; Arbitragehof, 10 maart 1988, nr. 49, overw. 2.B.2.

⁽⁹⁾ Tenzij met een beroep op artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (impliciete bevoegdheden).

4.2. Te dezen betekent zulks dat de decreetgever in het bijzonder gebonden is door de bepalingen van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens. De bepalingen van die wet zijn trouwens rechtstreeks van toepassing op de in het ontwerp bedoelde verwerkingen, wat niet belet dat de decreetgever ze zou kunnen "vervangen" door concreter geformuleerde regels of door strengere regels.

Of het ontwerp inderdaad binnen de bevoegdheid van de gemeenschappen blijft, wat de regels ter eerbiediging van het privé-leven betreft, zal bekeken worden in samenhang met de toetsing van de bepalingen van het ontwerp aan hogere normen (zie de reeds aangekondigde opmerkingen 6 tot 11). Voorlopig kan geconcludeerd worden dat er *a priori* geen bevoegdheidsbezwaar is tegen een regeling van bepaalde aspecten van het privé-leven, in een aangelegenheid die op zich tot de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap behoort.

5. Enkele bepalingen van het ontwerp doen nog specifieke bevoegdheidsproblemen rijzen. Waar dit het geval is, wordt op die bevoegdheidsvragen ingegaan bij de bespreking van de desbetreffende artikelen van het ontwerp.

ALGEMENE OPMERKINGEN

A. Recht op eerbiediging van het privé-leven

6. Het recht op eerbiediging van het privé-leven wordt gewaarborgd, niet enkel bij het voornoemde artikel 22 van de Grondwet, maar ook bij o.m. artikel 8 van het Europees Verdrag over de rechten van de mens en artikel 17 van het Internationaal Verdrag inzake burgerlijke en politieke rechten. Op grond van die bepalingen heeft eenieder o.m. recht op bescherming tegen inmengingen in het recht op eerbiediging van het privé-leven ten gevolge van de verwerking van persoonsgegevens¹⁰.

⁽¹⁰⁾ Zie aldus, o.m., Europees Hof voor de Rechten van de Mens (E.H.R.M.), 16 februari 2000, Amann t/ Zwitserland, nr. 27.798/95, ECHR, 2000-II, § 65; E.H.R.M., 4 mei 2000, Rotaru t/ Roemenië, nr. 28.341/95, ECHR, 2000-V, § 43.

De verwerking van persoonsgegevens maakt bovendien het voorwerp uit van specifieke regelingen, met name het Europees Verdrag tot bescherming van personen ten opzichte van de geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens, ondertekend te Straatsburg op 28 januari 1981, en de hiervóór genoemde wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens. Ook met richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens, welke door de genoemde wet in het interne recht wordt omgezet, moet rekening gehouden worden.

In de hierna volgende beschouwingen wordt ingegaan op een drietal aspecten van het ontwerp die, in het licht van de genoemde bepalingen, vragen doen rijzen of zouden kunnen doen rijzen. Binnen het bestek van het voorliggende advies is het niet mogelijk om systematisch alle bepalingen van het ontwerp te toetsen aan de hiervóór genoemde bepalingen van nationaal of internationaal recht.

a. Afwijking van het principieel verbod om persoonsgegevens i.v.m. de gezondheid te verwerken

7. Artikel 7, § 1, van de wet van 8 december 1992 bepaalt dat de verwerking van persoonsgegevens die de gezondheid betreffen, verboden is. Artikel 7, § 2, somt de gevallen op waarin dat verbod niet van toepassing is.

8. De verzameling van gegevens, in het individuele gezondheidsdossier, door de zorgverstrekker of de organisatie met terreinwerking (artikelen 6 tot 8 van het ontwerp), kan verantwoord worden op grond van artikel 7, § 2, j, van de wet. Naar luid van die bepaling is de verwerking van persoonsgegevens die de gezondheid betreffen toegestaan "wanneer de verwerking noodzakelijk is voor doeleinden van preventieve geneeskunde of medische diagnose, het verstrekken van zorg of behandeling aan de betrokkene of een verwant, of het beheer van de gezondheidsdiensten handelend in het belang van de betrokkene ..." ¹¹.

⁽¹¹⁾ Zie ook artikel 8, lid 3, van richtlijn 95/46/EG.

9. Wat de mededeling van de aldus verzamelde gegevens aan derden verstrekt, moet een onderscheid gemaakt worden tussen de gegevensuitwisseling in het kader van het operationele informatiesysteem en de gegevensuitwisseling in het kader van het epidemiologische informatiesysteem.

9.1. In het kader van het operationele informatiesysteem is voor de mededeling van gegevens in beginsel de toestemming van de zorggebruiker of zijn vertegenwoordiger vereist (artikel 19, §§ 1 tot 3, van het ontwerp). Het ontwerp voorziet echter in afwijkingen van dat beginsel: in bepaalde gevallen wordt de toestemming geacht stilzwijgend te zijn verkregen (artikel 19, § 4), en in andere gevallen is geen toestemming vereist (artikel 19, § 5).

9.1.1. Voor de gevallen waarin de mededeling enkel op grond van de toestemming van de betrokkene verantwoord kan worden (zie artikel 19, § 1), rijst er een probleem. Artikel 7, § 2, a, van de wet van 8 december 1992 bepaalt immers dat de toestemming van de betrokkene in een verwerking van persoonsgegevens die zijn gezondheid betreffen, schriftelijk moet zijn ¹². Door geen schriftelijke toestemming te vereisen, gaat het ontwerp onder het wettelijk bepaalde minimumbeschermingsniveau.

In de memorie van toelichting wordt aangevoerd dat alle gevallen die bedoeld zijn in artikel 19, § 1, van het ontwerp, verantwoord kunnen worden op grond van andere bepalingen van artikel 7, § 2, van de wet van 8 december 1992, met name die van artikel 7, § 2, d, e, g of j. Het vereiste van de toestemming zou in die optiek als een bijkomend vereiste beschouwd moeten worden, of m.a.w. als een verstrenging ten opzichte van de wet.

Met die zienswijze kan moeilijk ingestemd worden. De bepalingen van artikel 7, § 2, d, e en g, van de wet lijken in het geheel niet van toepassing te zijn op de gegevensuitwisseling in het kader van het operationele informatiesysteem. Het reeds genoemde artikel 7, § 2, j, van de wet lijkt niet in alle gevallen ingeroepen te kunnen worden ter verantwoording van het doorsturen van persoonsgegevens aan derden.

⁽¹²⁾ Er moet opgemerkt worden dat artikel 7, § 2, a, van de wet in dit opzicht enigszins strenger is dan richtlijn 95/46/EG. Artikel 8, lid 2, a, van de richtlijn vereist slechts een uitdrukkelijke toestemming. In de praktijk zal dit meestal echter ook neerkomen op een schriftelijke toestemming.

In het licht van artikel 7, § 2, a, van de wet zou in artikel 19, § 1, van het ontwerp dan ook bepaald moeten worden dat de toestemming schriftelijk gegeven moet worden ¹³.

9.1.2. Wat de gevallen betreft waarin de mededeling van persoonsgegevens kan gebeuren zonder toestemming van de zorggebruiker (artikel 19, §§ 4 en 5, van het ontwerp), dient de verantwoording voor zulke mededelingen allicht gezocht te worden in het reeds genoemde artikel 7, § 2, j, van de wet.

Het zou wenselijk zijn dat in de memorie van toelichting wordt uiteengezet hoe de genoemde bepalingen van het ontwerp effectief verantwoord kunnen worden. Vooral wat artikel 19, § 4, van het ontwerp betreft, is niet duidelijk of het ontwerp de toets aan de wet wel kan doorstaan ¹⁴. Op dit punt moet dus een voorbehoud gemaakt worden.

9.2. In het kader van het epidemiologische informatiesysteem (artikelen 23 tot 41 van het ontwerp) is voor de mededeling van gegevens de toestemming van de zorggebruiker of zijn vertegenwoordiger in het geheel niet vereist. Voor de bedoelde mededelingen moet dus een verantwoording gevonden kunnen worden in andere bepalingen dan die van artikel 7, § 2, a, van de wet.

Artikel 7, § 2, j, van de wet, dat betrekking heeft op de verwerking van persoonsgegevens in het belang van de betrokkene zelf, lijkt ter zake niet pertinent te zijn. Zoals in de memorie van toelichting wordt verduidelijkt, gaat het bij het epidemiologische informatiesysteem immers om de verwerking van gegevens die de concrete context van de zorgverlening overstijgt (toelichting bij de artikelen 24 tot 28 van het ontwerp).

⁽¹³⁾ Zie in dezelfde zin het advies van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van 10 mei 2004, nr. 5/2004, II, 1, c, *in fine*.

⁽¹⁴⁾ Zie terzake de kritiek van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, II, 2, d.

Wellicht kan voor het epidemiologische informatiesysteem een verantwoording gevonden worden in artikel 7, § 2, d, van de wet (noodzaak voor de bescherming van de volksgezondheid, met inbegrip van bevolkingsonderzoek)¹⁵, of in artikel 7, § 2, e, van de wet (verplichting opgelegd o.m. bij decreet, om redenen van zwaarwegend algemeen belang)¹⁶. Het staat aan de stellers van het ontwerp om in de memorie van toelichting uiteen te zetten hoe zij menen de gegevensverwerking in het kader van het epidemiologische informatiesysteem te kunnen verantwoorden.

b. Kwaliteit van de verwerkte gegevens

10. Artikel 4, § 1, van de wet van 8 december 1992 somt de algemene voorwaarden op waaraan een verwerking van persoonsgegevens moet voldoen. Volgens die bepaling moet de verwerking o.m. beantwoorden aan het finaliteitsbeginsel (2°) en het proportionaliteitsbeginsel (3°)¹⁷.

Wat het finaliteitsbeginsel betreft, worden in artikel 4 van het ontwerp de doeleinden van het operationele en het epidemiologische informatiesysteem bepaald. Het spreekt vanzelf dat geen enkele vorm van verwerking van persoonsgegevens geoorloofd is, als ze niet strookt met die doeleinden.

In hetzelfde artikel 4 wordt ook bepaald dat de genoemde informatiesystemen betrekking hebben op de gegevens die "nodig" zijn om de nader bepaalde doeleinden te verwezenlijken. Die bepaling moet gelezen worden in het licht van het proportionaliteitsvereiste. Zoals in de memorie van toelichting terecht wordt uiteengezet, dienen de gegevens dus "toereikend, ter zake dienend en niet overmatig" te zijn, uitgaande van de doeleinden waarvoor ze verkregen of verder verwerkt worden (toelichting bij artikel 4).

⁽¹⁵⁾ Dit geval wordt niet uitdrukkelijk vermeld in richtlijn 95/46/EG. Artikel 7, § 2, d, van de wet kan allicht beschouwd worden als een bijzondere toepassing van artikel 8, lid 4, van de richtlijn, dat de lidstaten toestaat "om redenen van zwaarwegend algemeen belang" voor de verwerking van gevoelige gegevens andere afwijkingen vast te stellen dan die welke uitdrukkelijk in artikel 8, lid 2, van de richtlijn zijn bepaald.

⁽¹⁶⁾ Zie artikel 8, lid 4, van richtlijn 95/46/EG, vermeld in de vorige noot.

⁽¹⁷⁾ Zie de beginselen betreffende de kwaliteit van de gegevens, in artikel 6 van richtlijn 95/46/EG, i.h.b. de beginselen vermeld in artikel 6, lid 1, b en c.

Op dit punt blijkt het ontwerp dus in overeenstemming met artikel 4 van de wet te zijn.

c. Toezichthoudende overheid

11. Artikel 28 van richtlijn 95/46/EG bepaalt dat elke lidstaat een of meer autoriteiten moet belasten met het toezicht op de naleving van de bepalingen ter bescherming van de personen i.v.m. de verwerking van persoonsgegevens. Die toezichthoudende autoriteiten moeten hun taken in volle onafhankelijkheid vervullen.

In dit verband voorziet het ontwerp in de oprichting van een toezichtscommissie, waarvan de leden benoemd worden door de Vlaamse regering (artikelen 55 en 56). Aan de toezichtscommissie worden een aantal taken toebedeeld, "onverminderd de bevoegdheden van ... de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer" (artikel 63).

Terecht gaan de stellers van het ontwerp ervan uit dat de decreetgever geen afbreuk kan doen aan de bevoegdheden van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, opgericht bij de wet van 8 december 1992. Ter uitvoering van de richtlijn heeft de federale wetgever een toezichtsorgaan in het leven kunnen roepen, dat een algemene bevoegdheid heeft over alle verwerkingen van persoonsgegevens, ook die welke plaatsvinden in aangelegenheden waarvoor de gemeenschappen en de gewesten bevoegd zijn. Overigens moet opgemerkt worden dat de Commissie uitwisselingen van persoonsgegevens als bedoeld in het ontworpen decreet zal kunnen toetsen aan de bepalingen van dat decreet, al was het maar om te kunnen verifiëren of de gegevens "rechtmatig" worden verwerkt, in de zin van artikel 4, § 1, 1°, van de wet.

De in het ontwerp bedoelde toezichtscommissie is dus een orgaan dat gedeeltelijk dezelfde bevoegdheden zal uitoefenen als de federale Commissie. Of de bevoegdheden van de toezichtscommissie in alle opzichten beantwoorden aan de vereisten van artikel 28 van de richtlijn, hoeft niet nader onderzocht te worden. Voor de naleving van de richtlijn is het immers voldoende dat de Commissie, die een algemene bevoegdheid heeft, aan die vereisten beantwoordt.

Het staat aan de decreetgever om te oordelen over de opportuniteit van het oprichten van een Vlaams toezichtsorgaan naast de federale Commissie. Daarbij zal hij rekening moeten houden met het feit dat de ontworpen regeling tot gevolg heeft dat de bij het gezondheidsinformatiesysteem betrokken personen en instellingen onderworpen zullen worden aan het toezicht door twee onderscheiden instellingen. Ook al bestaat de toezichtscommissie voor de helft uit leden van de Commissie (artikel 56, § 1, van het ontwerp), toch kan niet uitgesloten worden dat er m.b.t. een zelfde verwerking een verschillende beoordeling komt door de Commissie en de toezichtscommissie.

Zoals uit artikel 89 van het ontwerp blijkt, zien de stellers van het ontwerp de Vlaamse toezichtscommissie zelf als een tijdelijk orgaan, en verkiezen zij voor het toezicht op de gegevensverwerking als bedoeld in het ontworpen decreet een sectoraal comité (voor de verwerking van persoonsgegevens in de sector van de gezondheid), op te richten bij samenwerkingsakkoord tussen de federale overheid en de gemeenschappen. Op dat sectoraal comité zouden dan de bepalingen van artikel 31*bis* van de wet van 8 december 1992 van toepassing zijn.

Met betrekking tot een dergelijk sectoraal comité zou een behoorlijke taakverdeling tussen dat comité en de Commissie tot stand gebracht kunnen worden. Zolang er geen samenwerkingsakkoord is, en de Vlaamse Gemeenschap m.a.w. slechts eenzijdig een initiatief kan nemen, kan geen organieke band tussen de Vlaamse toezichtscommissie en de federale Commissie gecreëerd worden. De vraag of, in afwachting van een samenwerkingsakkoord, al een Vlaamse toezichtscommissie opgericht moet worden, is een beleidskwestie waarover de Raad van State zich niet uit te spreken heeft.

B. Rechten van het kind

12. In verscheidene bepalingen van het ontwerp wordt bepaald dat de daarin bedoelde rechten worden uitgeoefend door de betrokkene zelf of, als die jonger is dan 14 jaar, door zijn ouders. Dit is het geval met de toestemming voor de mededeling van gegevens in het kader van het operationele informatiesysteem (artikel 19, § 1), de kennisneming van het bestaan van een elektronische registratie (artikel 42, § 1), en het recht van verzet tegen de opname van gegevens in de elektronische registratie of in het bronbestand (artikel 47, § 3). Minderjarigen jonger dan 14 jaar hebben bovendien niet het

recht om zich te verzetten tegen de inzage door hun ouders in de gegevens van het individuele gezondheidsdossier of van de elektronische registratie (artikel 43, § 2).

Volgens de memorie van toelichting is de leeftijdsgrens van 14 jaar "ingegeven door de noodzaak van toch een zekere maturiteit om een beslissing inzake toestemming (e.d.) te kunnen nemen, met voldoende inzicht in de draagwijdte ervan" (toelichting bij artikel 19).

De bedoelde leeftijdsgrens moet bekeken worden in het licht van artikel 12, lid 1, van het Verdrag inzake de rechten van het kind. Naar luid van die bepaling verzekeren de staten aan het kind dat in staat is zijn eigen mening te vormen, het recht die mening vrijelijk te uiten, in alle aangelegenheden die het kind betreffen, en wordt aan de mening van het kind een passend belang gehecht, in overeenstemming met diens leeftijd en rijpheid.

Het verdrag hanteert dus geen strikte leeftijdsgrens, maar doet de uitoefening van de rechten van het kind afhangen van een beoordeling van geval tot geval, rekening houdend niet enkel met de leeftijd, maar ook met de maturiteit van het kind ¹⁸.

Om met de voornoemde verdragsbepaling in overeenstemming te zijn, zou het ontwerp eveneens in een soepeler regeling moeten voorzien. Met de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer kan aanbevolen worden om de minimumgrens van 14 jaar als algemene regel te behouden, maar om tevens te bepalen dat een jongere beneden deze leeftijd de kans moet krijgen om zijn mening te uiten en dat, als blijkt dat hij over een voldoende maturiteit beschikt, hij zijn rechten zelfstandig kan uitoefenen ¹⁹.

⁽¹⁸⁾ Eenzelfde werkwijze is door de federale wetgever gevolgd, in artikel 12, § 2, van de wet van 22 augustus 2002 betreffende de rechten van de patiënt.

⁽¹⁹⁾ Zie het hiervóór genoemde advies van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, II, 2, c.

C. Verhouding van de ontworpen regeling tot de federale wet van 8 december 1992

13. Hiervóór is opgemerkt dat de gemeenschappen bevoegd zijn om, in de aangelegenheden die tot hun bevoegdheid behoren, specifieke regels aan te nemen i.v.m. de verwerking van persoonsgegevens, mits ze daarbij de federale regels ter bescherming van het privé-leven in acht nemen. De federale regeling, te dezen de wet van 8 december 1992, is m.a.w. van toepassing op de in het ontwerp bedoelde verwerkingen van persoonsgegevens, en het ontworpen decreet kan die regeling alleen maar aanpassen of aanvullen (zie opmerkingen 4.1 en 4.2).

Zoals de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer terecht opmerkt, moet vermeden worden om bepalingen van de wet van 8 december 1992 eenvoudig over te nemen of te parafraseren, zonder dat er daartoe enige noodzaak bestaat²⁰. Indien de stellers van het ontwerp menen dat het, voor een goed begrip van de ontworpen regeling, nuttig is om sommige bepalingen van de wet toch over te nemen, kan dit duidelijkheidshalve best uitdrukkelijk aangegeven worden. Men schrijve dan: "Overeenkomstig artikel ... van de wet van 8 december 1992, ...".

In de gevallen waarin de ontworpen bepalingen een ruimere bescherming bieden dan die van de wet van 8 december 1992, kan best ook duidelijk gemaakt worden dat de bepalingen van het ontworpen decreet voorrang hebben op die van de wet. Men schrijve dan: "In afwijking van artikel ... van de wet van 8 december 1992, ...".

Het ontwerp dient op dit punt nagelezen te worden.

D. Verhouding van de ontworpen regeling tot het decreet van 3 maart 2004 betreffende de eerstelijnsgezondheidszorg en de samenwerking tussen de zorgaanbieders

14. De artikelen 16 en 17 van het decreet van 3 maart 2004 betreffende de eerstelijnsgezondheidszorg en de samenwerking tussen de zorgaanbieders hebben betrekking op de registratie en de uitwisseling van bepaalde gegevens. In die artikelen is eveneens sprake van een "operationeel informatiesysteem" en een "epidemiologisch informatiesysteem" (artikelen 16, § 1 en § 2).

⁽²⁰⁾ Zie het advies van de Commissie, II, 1, b.

De bedoelde systemen lijken de systemen te zijn die in het voorliggende ontwerp worden bedoeld. Voor de rechtszekerheid verdient het dan ook aanbeveling om de genoemde artikelen 16 en 17 op te heffen. Minstens zouden ze dan zo gewijzigd moeten worden dat een uitdrukkelijke band met de thans ontworpen regeling gelegd wordt.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 22

15. Volgens dit artikel kan de Vlaamse regering zorgverstrekkers en organisaties met terreinwerking toestaan of verplichten om de uitwisseling van gegevens in het operationele informatiesysteem te laten verlopen "via een informatieknooppunt" ²¹.

Indien het de bedoeling zou zijn om slechts één informatieknooppunt te hebben voor het hele operationele informatiesysteem, zou best bepaald worden dat dit informatieknooppunt door de Vlaamse regering wordt aangewezen ²².

Artikel 32

16. De regeling in paragraaf 1 strekt tot het invoeren van een bijzonder beroepsgeheim. Volgens de ontworpen bepaling mag dit geheim niet geschonden worden, zelfs niet in het geval bedoeld in artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering of in het geval van getuigenis voor het gerecht.

⁽²¹⁾ Zie, i.v.m. een bevoegdheidsvoorbehoud ten aanzien van dit artikel, opmerking 3.3.

⁽²²⁾ Vgl. artikel 24 van het ontwerp, i.v.m. de aanwijzing van een intermediaire organisatie.

De decreetgever zou slechts kunnen afwijken van de regeling vervat in artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering en van de regeling in verband met de getuigenis voor het gerecht, mits hij zich daarvoor zou kunnen beroepen op zijn impliciete bevoegdheden (artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen). Het staat aan de stellers van het ontwerp om in de memorie van toelichting aan te tonen dat voldaan is aan de toepassingsvoorwaarden daartoe.

Artikel 39

17. Volgens het tweede lid, tweede zin, kan de Vlaamse regering bepalen dat aan een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging van de toezichtscommissie "dossierkosten verbonden zijn", en kan ze het bedrag ervan bepalen.

De gemachtigde ambtenaar heeft verklaard dat die bepaling tot doel heeft een retributie in te stellen, die door de Vlaamse regering nader geregeld kan worden.

Tegen een dergelijke delegatie van bevoegdheid bestaat er geen bezwaar. Er kan wel aanbevolen worden om de Vlaamse regering te machtigen om niet alleen het bedrag, maar ook de modaliteiten van inning van de retributie te bepalen.

Artikel 43

18. Paragraaf 1 erkent het recht van de zorggebruiker om, onder nader bepaalde voorwaarden, inzage te nemen van de gegevens die over hem worden bijgehouden in het individuele gezondheidsdossier en in de elektronische registratie (eerste lid), alsmede van de persoonlijke notities die op hem betrekking hebben (tweede lid). Dat recht wordt echter slechts toegekend "behoudens de uitzonderingen, bepaald bij wet of decreet".

Het laatstgenoemde zinsdeel slaat volgens de gemachtigde ambtenaar op mogelijke toekomstige afwijkingen die de wetgever of de decreetgever kan invoeren met betrekking tot de regeling van het inzagerecht.

Wat afwijkingen "bij wet" betreft, zou aanvaard kunnen worden dat de decreetgever in het algemeen verwijst naar regelingen die door de federale overheid worden vastgesteld, en die niet te verenigen zijn met de ontworpen regeling. Het komt de decreetgever echter niet toe te bepalen dat enkel regelingen die "bij" de wet zijn vastgesteld, in tegenstelling tot regelingen die "krachtens" de wet zijn vastgesteld (zie de memorie van toelichting, i.h.b. de toelichting bij artikel 43), in aanmerking genomen worden.

Wat afwijkingen "bij decreet" betreft, ligt de zaak anders. Het is immers de decreetgever zelf die deze afwijkingen kan vaststellen. Omwille van de rechtszekerheid wordt dan ook best niet verwezen naar mogelijke afwijkingen, zonder nadere precisering, maar zou telkens *in concreto* duidelijk gemaakt moeten worden dat een bepaalde regeling afwijkt van het ontworpen artikel 43. Dit kan dan gebeuren door een wijziging of aanvulling van artikel 43. Als er op dit ogenblik nog geen afwijkende regeling is, kan de verwijzing naar mogelijke afwijkingen best weggelaten worden.

Artikel 56

19. Artikel 56, § 1, eerste lid, van het ontwerp bepaalt dat de Vlaamse regering drie leden van de toezichtscommissie benoemt na overleg met de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, en dat ze die leden kiest onder de leden of de plaatsvervangende leden van de Commissie.

Met een dergelijke bepaling blijft de decreetgever binnen zijn bevoegdheid, zoals blijkt uit de opmerking die de Raad van State i.v.m. een vergelijkbare bepaling van het decreet van 21 november 2003 betreffende het preventieve gezondheidsbeleid heeft gemaakt, in een advies waarnaar overigens in de memorie van toelichting wordt verwezen ²³.

⁽²³⁾ R.v.St., afd. wetg., advies 34.339/AV van 29 april 2003, *Parl. St.*, Vl. Parl., 2002-03, nr. 1709/1, (141), pp. 161-162, nr. 31.

Artikel 59

20. Wat de bijdrage betreft, bedoeld in paragraaf 2, tweede lid, tweede volzin, wordt *mutatis mutandis* verwezen naar opmerking 17 bij artikel 39.

Hoofdstuk VII

21. Volgens het opschrift van hoofdstuk VII gaat het in dat hoofdstuk (artikelen 70 tot 73) o.m. over de "beroepsprocedures".

Hoofdstuk VII bevat echter geen bepalingen over het mogelijk beroep tegen bepaalde beslissingen.

Artikel 84

22. Volgens dit artikel is boek I van het Strafwetboek, "met inbegrip van (de artikelen) 36, 37, 37bis en 41bis, hoofdstuk VII en artikel 85", van toepassing op de misdrijven bedoeld in de artikelen 81 tot 83 van het ontworpen decreet.

Krachtens artikel 11, eerste lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen zijn de bepalingen van boek I van het Strafwetboek reeds van rechtswege van toepassing, "behoudens de uitzonderingen die voor bijzondere inbreuken door een decreet kunnen worden gesteld". Artikel 84 van het ontwerp is dus een overbodige bepaling.

Artikel 85

23. Bij dit artikel wordt de Vlaamse regering gemachtigd om voor de toepassing van de ontworpen bepalingen "nadere regels en voorwaarden" te stellen, "om rekening te houden met de specificiteit van de zorgsectoren, categorieën van zorgverstrekkers of activiteiten die invulling geven aan het Vlaamse gezondheidsbeleid".

Die delegatie van bevoegdheid is in ruime bewoordingen gesteld. Om verenigbaar te zijn met de beginselen die de verhouding tussen de wetgevende en de uitvoerende macht regelen, zou gepreciseerd moeten worden wat bedoeld wordt met de "specificiteit" van de zorgsectoren enzovoorts. Deze opmerking geldt des te meer, nu uit de memorie van toelichting blijkt dat het de bedoeling is om de regering o.m. rekening te laten houden met bestaande of nog niet bestaande sectoren waar "ethisch gevoelige aspecten" aan bod komen. Het is bij uitstek zaak van de decreetgever zelf om zich in te laten met de "ethisch gevoelige aspecten" van een regeling.

Artikel 87

24. Deze bepaling verwijst naar een "protocolakkoord met de federale overheid, de gemeenschappen of de gewesten met betrekking tot gegevensuitwisseling in de gezondheidszorg".

In het *Belgisch Staatsblad* van 19 september 2000 is het Protocol van 29 maart 2000 inzake gegevensuitwisseling tussen de federale overheid en de overheden bevoegd voor gezondheidszorgbeleid krachtens de artikelen 128, 130, 135 van de Grondwet bekendgemaakt. Indien het de bedoeling is dat gegevensuitwisselingen in het kader van dit protocol onder de toepassing van artikel 87 zouden vallen, zou dit best met zoveel woorden in de memorie van toelichting bevestigd worden.

Artikel 89

25. In het eerste lid moet verwezen worden, niet naar artikel 6 van de wet van 26 februari 2003 tot wijziging van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens en van de wet van 15 januari 1990 houdende oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de (sociale zekerheid en tot aanpassing van het statuut van de) Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer en tot uitbreiding van haar bevoegdheden, maar naar artikel 31bis van de genoemde wet van 8 december 1992.

26. Volgens het tweede lid stelt de Vlaamse regering de oprichting van het sectoraal comité bedoeld in het eerste lid vast, en draagt ze de taken van de in het ontwerp bedoelde toezichtscommissie aan dat sectoraal comité over.

Het bedoelde sectoraal comité zal opgericht worden bij samenwerkingsakkoord, te sluiten tussen de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten. De "vaststelling" waarmee de Vlaamse regering wordt belast, lijkt dan ook slechts de vaststelling te zijn dat het sectoraal comité aldus is opgericht. De overdracht van taken en bevoegdheden van de toezichtscommissie aan het sectoraal comité vloeit voorts rechtstreeks voort uit het ontworpen artikel 89, zodat niet valt in te zien wat de Vlaamse regering in dit verband nog te regelen heeft.

De Raad van State suggereert dan ook om het tweede lid te vervangen door een bepaling die luidt als volgt:

"De Vlaamse regering stelt de datum vast waarop de artikelen 55 tot 69 worden opgeheven".

De kamer was samengesteld uit

de Heren	D. ALBRECHT,	staatsraad, voorzitter,
	P. LEMMENS, B. SEUTIN,	staatsraden,
	H. COUSY, J. VELAERS,	assessoren van de afdeling wetgeving,
Mevrouw	G. VERBERCKMOES,	toegevoegd griffier.

De verslagen werden uitgebracht door Mevr. R. THIELEMANS en de H. J. VAN NIEUWENHOVE, auditeurs.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

G. VERBERCKMOES

D. ALBRECHT